

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Factors Affecting English Speaking Anxiety of Students Majoring in
English, Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

พระกิตติสารสุธี

Phrakittisarasuthee

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University

สันติย์ สีนาค

Sanit Sinak

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
Faculty of Humanities, Mahamakut Buddhist University
Email: sanit.sin@mbu.ac.th

Received 09 May 2021; Revised 02 June 2021; Accepted 28 June 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษและเพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ จำนวน 48 รูป/คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งมีทั้งหมด 3 ตอน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรสาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการสนทนาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก
2. ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์พบว่า อยู่ในระดับปานกลาง

คำสำคัญ: ปัจจัย การสนทนาภาษาอังกฤษ ความวิตกกังวล

Abstract

This research aimed to study factors affecting speaking English anxieties and to study the level of speaking English anxieties of students studying in the Bachelor of Arts program in English, Bachelor of Arts (English). The population was 48 students studying in the Bachelor of Arts program in English, Bachelor of Arts (English). The instrument used for data collection was a three sectioned questionnaire. Data were analyzed for percentage, mean and standard deviation.

The findings of the study indicate that:

1. Factors affecting anxiety in the English conversation of students studying in the Bachelor of Arts program in English, Bachelor of Arts (English) indicate that students have anxieties if they do not pass English conversation courses is at a high level
2. Levels of anxiety in the English conversation of students is at a high level too.

Keywords: Factors, English conversation, anxiety

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการสื่อสารกับประชาคมโลกได้อย่างไร้ขีดจำกัดภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ในแขนงต่าง ๆ ดังนั้นการพัฒนาประเทศในทุกด้านให้มีความเจริญก้าวหน้าและทัดเทียมกับนานาชาติในโลกจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาศักยภาพของประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการใช้ภาษาอังกฤษมาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากการจัดการศึกษาของชาติกำหนดให้มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ มาเป็นเวลานานเพื่อให้ประชากรของชาติสามารถสื่อสารกับนานาชาติด้วยภาษาอังกฤษทั้งทางด้านการฟังการพูดการอ่านและการเขียนปัจจุบันภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสำคัญของโลก ภาษาอังกฤษปัจจุบันคือภาษานานาชาติ เป็นภาษากลางของโลก ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางของมนุษยชาติ เป็นภาษาที่มนุษย์บนโลกใช้ติดต่อระหว่างกันเป็นหลัก ไม่ว่าจะแต่ละคนจะใช้ภาษาอะไรเป็นภาษาประจำชาติ เมื่อต้องติดต่อกับคนอื่นที่ต่างภาษาต่างวัฒนธรรมกันทุกคนจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ทุกคนทุกชาติทุกภาษาจึงบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองรองลงมาจากภาษาประจำชาติ เป็นแกนหลักของหลักสูตรการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่ปฐมวัยไปจนถึงการศึกษาตลอดชีวิตโดยเฉพาะในภาคต่อข้างหน้า อาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็น “working language” เราจึงต้องเข้าใจให้ถ่องแท้ตามความหมายของถ้อยคำว่าเป็น “ภาษาทำงาน” ของทุกคนในอาเซียน ทุกคนที่ทำงานเกี่ยวกับอาเซียน, ทำงานในอาเซียน, ทำงานร่วมกับเพื่อนอาเซียน, มีเครือข่ายประชาสังคมอาเซียน, แสวงหาโอกาสทางการศึกษาในอาเซียน, มีเพื่อนในอาเซียน และ เดินทางท่องเที่ยวในอาเซียน ทุกคนต้องเรียนรู้ และใช้ภาษาอังกฤษให้ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่นายกรัฐมนตรีไปจนถึงชาวบ้านทั่วไป นักเรียน นักศึกษา เด็กและเยาวชน ฯลฯ ทักษะภาษาอังกฤษจึงเป็นประตูไปสู่อาชีพการงานที่ก้าวหน้ากว้างไกลในอนาคต ความสามารถในการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษทำให้ชีวิตมีคุณค่า สนุกสนาน มีสีสัน วัฒนธรรมร่วมกันได้เป็นอย่างดี ปี 2015/2558 เป็นปีที่ชาวไทยจะต้องเข้าร่วมประชาคมอาเซียนอย่างไม่มีข้อยกเว้น ภาษาอังกฤษเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะเปิด

ประตูแห่งประชาคมอาเซียนให้ชาวไทยไปมาหาสู่คบค้าสมาคมกับเพื่อนอาเซียนทั้งหลายได้อย่างสมภาคภูมิ

หลายคนเริ่มให้ความสำคัญกับการเรียนภาษากันมากขึ้น เพราะภาษาถือเป็นบันไดที่จะทำให้เราก้าวสู่ความสำเร็จและเป็นประตูเชื่อมออกไปสู่ต่างประเทศได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งได้กลายมาเป็นภาษากลางของประชาคมอาเซียนทุกประเทศ รวมถึงประเทศไทยต้องพร้อมรับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งนักศึกษาที่กำลังเข้าศึกษาในปี 2561 นี้จะต้องเตรียมความพร้อมเรื่องภาษาเพราะเมื่อจบออกไปจะต้องเผชิญกับการแข่งขันที่สูงขึ้นเนื่องจากตลาดงานไม่ได้ปิดกันแคในประเทศอีกต่อไปภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่มีบทบาทสำคัญ และมีผลกระทบต่อประชากรไทยในหลากหลายด้าน ตัวอย่างด้านล่างนี้ คือความสำคัญของภาษาอังกฤษที่มีผลต่อด้านต่างๆ ที่ใกล้ตัว และทำให้เห็นภาพชัดเจน เพื่อให้เห็นว่าเพราะเหตุใดเราจึงควรเรียนรู้ และเห็นถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น ภาษาอังกฤษกับการติดต่อสื่อสาร ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับโลก เป็นภาษาหลักของประชากรกว่า 360 ล้านคน อีกทั้งยังเป็นภาษาที่สองของประชากรกว่า 750 ล้านคนทั่วโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังถือเป็นภาษาทางการของ 61 ประเทศ และเป็นภาษาหลักในหลายรัฐทั่วโลก จึงถือเป็นภาษากลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประชากรในประเทศต่างๆ ทั้งในส่วนของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทำให้สื่อต่างๆ ที่เผยแพร่ในระดับนานาชาติ จะใช้ภาษาอังกฤษทั้งสิ้นจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่สองที่มีบทบาท และความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการเรียนรู้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการสื่อสารระดับที่กว้างขึ้น หรือในระดับนานาชาติอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับด้านการศึกษา ถือเป็นด้านที่สำคัญอย่างมาก ไม่แพ้ด้านการติดต่อสื่อสาร เพราะปัจจุบันสถาบันการศึกษา และมหาวิทยาลัยในประเทศต่างๆ รวมถึงประเทศไทยเอง ได้พยายามปรับปรุงหลักสูตรการศึกษา ให้มีความเป็นสากลมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างเช่นหลักสูตรที่เป็นภาษาไทยเองมีการนำเอาความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษเข้ามาประยุกต์ใช้มากขึ้น และมีการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบ English Program หรือ Mini English Program และนอกจากนี้ทางกระทรวงศึกษาธิการของประเทศไทย ยังได้ส่งเสริมให้นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาล เพื่อเตรียมความพร้อม และให้ตัวนักเรียนได้มีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษดีขึ้น เมื่อเข้าเรียนในระดับสูงดังนั้นภาษาอังกฤษจึงจะมีผลอย่างมากต่อการศึกษาต่อต่างประเทศ การเรียนในสถาบันนานาชาติในประเทศไทย หรือในภาคส่วนของการศึกษาด้านการแพทย์ และด้าน STEM คือ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี วิศวกรรมศาสตร์ และคณิตศาสตร์ (Science, Technology, Engineering, and Mathematics) เพราะข้อมูล หนังสือ วารสาร และงานวิจัยทางวิชาการของสาขาเหล่านี้มักจะเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น เพื่อให้ให้นักวิชาการในระดับนานาชาติอ่านได้ และเป็นการง่ายในการนำไปต่อยอดความรู้ในอนาคต นอกจากนี้ในทุกสาขาของการเรียน ถ้าเข้าใจภาษาอังกฤษจะทำให้คุณเข้าถึงสื่อการเรียนรู้ และเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ได้กว้างขวางมากขึ้นกว่าคนที่รู้แค่ภาษาไทยภาษาเดียว ดังนั้นจากเหตุผลทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นจึงเป็นผลให้ภาษาอังกฤษเพิ่มโอกาสทางการศึกษา ทำให้สามารถเข้าเรียนในสถาบัน และมหาวิทยาลัยต่างๆ ได้หลายที่ทั่วโลก อีกทั้งยังมีโอกาสที่จะได้รับการตอบรับเข้าศึกษา และยังมีโอกาสได้รับทุนการศึกษา มากกว่าคนปรกติ เนื่องจากการสมัครเข้าศึกษาต่อ และสมัครทุนการศึกษา มักจะมีเงื่อนไขระดับการรู้ภาษาอังกฤษเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เสมอ

ความรู้สึกรวดก้างวลเป็นเรื่องที่พบเห็นโดยปกติในการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นที่ยอมรับกันว่ามีส่วนต่อการแสดงออกต่อการพูดของผู้เรียน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของปัญหา

การพูดภาษาอังกฤษของคนไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยซึ่งจะสำเร็จการศึกษาออกไปรับใช้สังคมและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศไทยในอนาคต

2. โจทย์วิจัย

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 คน มีมากน้อยเพียงใด

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 คน

3.2 เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 คน

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ร้อยละ 100

4.2 ปัจจัยด้านเนื้อหา ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มาปรับใช้ได้เหมาะสม

5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

5.1 ได้ทราบถึง ผลการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

5.2 ได้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

5.3 ได้ทราบถึงข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

5.4 นำผลการวิจัยไปใช้เพื่อการพัฒนาตนเองที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

6. วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยในเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่าง คือ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จำนวน 48 รูป/คน ซึ่งได้จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามและสัมภาษณ์เชิงลึก ได้สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยเกี่ยวข้องเพื่อตอบโจทย์วิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ได้กำหนดไว้ใช้เป็นคำถามปลายเปิดและปลายปิดโดยการผ่านการตรวจและปรับปรุงจากผู้ทรงคุณวุฒิและเชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง สมบูรณ์ของเนื้อหา และนำความเห็นของผู้เชี่ยวชาญมาปรับปรุงแก้ไขหลังจากนั้นได้นำไปทดลองใช้ กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและนำมาวิเคราะห์หาข้อสรุปของคำถามทั้งหมด ซึ่งมีวิธีการนำหลักการการสัมภาษณ์ที่ถูกต้องตามหลักทฤษฎีการวิจัย

7. ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง “ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” พบข้อมูลด้านปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ ดังนี้

พบว่า อยู่ในระดับมาก คือ ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 ข้าพเจ้ารู้สึกประหม่าและสับสน เมื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 ข้าพเจ้าเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 ข้าพเจ้าสามารถสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติรวมห้องได้ โดยไม่กังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่นๆ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.60 แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้ายังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหรือพูดถูก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 เมื่อพบอาจารย์ต่างชาติ ข้าพเจ้าไม่มีความวิตกกังวล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.58 ข้าพเจ้าคิดคำศัพท์ไม่ออกในขณะที่ต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.56 ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหม่าเมื่อใช้ภาษาอังกฤษสนทนากับคนที่คุ้นเคย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ข้าพเจ้ารู้สึกใจเต้นแรงและตัวสั่นเมื่อรู้ว่ากำลังจะถูกเรียกให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.54 ข้าพเจ้าออกเสียงภาษาอังกฤษไม่ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52 ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลายขณะที่พูดภาษาอังกฤษอย่างไม่เป็นทางการกับคนที่เพิ่งรู้จัก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.52

พบว่า ความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง คือ ข้าพเจ้าไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 ข้าพเจ้ามีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ข้าพเจ้าเกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจเมื่อได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 ข้าพเจ้าไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ประกอบ

การเรียนการสอนไม่เพียงพอ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.38 ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหิวเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับ อาจารย์ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหิวเมื่อใช้ภาษาอังกฤษขณะเข้าร่วมกิจกรรม กลุ่ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.35 ข้าพเจ้ารู้สึกเงินอายเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.29 ข้าพเจ้ามีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การแนะนำตนเอง การนำ เสนอรายงานหน้าชั้นเรียน เป็นต้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.27 ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกกังวลอย่างมาก เมื่อถูกเรียกให้ตอบ และให้พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 ข้าพเจ้ารู้สึกกังวลว่าจะพูดผิดหลักไวยากรณ์ มีค่า เฉลี่ยเท่ากับ 3.23 โดยปกติแล้วข้าพเจ้าไม่รู้สึกระหิวเมื่อสอบพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.23 ข้าพเจ้า ไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษแม้กระทั่งกับคนไทยด้วยกัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.19 ข้าพเจ้ามักจะวิตกกังวลว่านักศึกษา คนอื่นจะพูดภาษาอังกฤษได้ดีกว่าข้าพเจ้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.04

ผลการวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์เชิงลึกความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ โดยภาพรวม

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามแบบปลายเปิด (Open Ended Questionnaire) สำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถาม

ถาม ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตร บัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ สามารถนำมาสรุปได้ดังนี้

ข้อเสนอแนะโดยภาพรวม นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มีความต้องการที่จะเข้ารับ ฝึก ข้าพเจ้าจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า รู้สึกประหิวและสับสน เมื่อทำ กิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ ข้าพเจ้า สามารถสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติร่วมห้องได้ โดยไม่กังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิด ข้าพเจ้าต้องนึกเป็นภาษา ไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น ๆ ข้าพเจ้ากลัวผู้อื่นจะไม่เข้าใจในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูด แม้ว่าข้าพเจ้าจะเตรียมตัวในการพูดมาอย่างดี แต่ข้าพเจ้า ยังรู้สึกวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ เมื่อต้องสอบพูดภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกรังวลว่าจะพูดผิดหรือ พูดถูก เมื่อพบอาจารย์ต่างชาติ ข้าพเจ้าไม่มีความวิตกกังวล

แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ โดยภาพรวม

1. ท่านมีความรู้สึกไม่มั่นใจในตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน เช่น การแนะนำตนเอง การนำ เสนอรายงานหน้าชั้นเรียน อย่างไร

สรุปโดยภาพรวม มีความรู้สึกไม่ค่อยมั่นใจเมื่อได้ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน เพราะว่าภาษาอังกฤษค่อนข้างจะยาก ยังไม่เข้าใจในหลักภาษา หรือไวยากรณ์มากนัก จึงต้องมีการเตรียมตัวเยอะพอสมควร และไม่ ประหิวในการพูด

2. ท่านเต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากคณะจัดให้อย่างไร

สรุปโดยภาพรวม ต้องการพัฒนาด้านตนเองในการเรียน และพูดภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง และต้องการมีงาน ทำที่ดีในอนาคต ต้องการเรียนเพิ่มเติม

3. ข้าพเจ้าขาดการฝึกพูดภาษาอังกฤษกับอาจารย์และบุคคลอื่น ๆ

สรุปโดยภาพรวม ต้องการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ และเพื่อน ๆ ซึ่งมีผลประโยชน์มาก วิตกกังวลก็ยังมีอยู่ หากได้พูดกับเพื่อน ๆ พูดผิดก็ไม่อายมาก หากพูดกับคนอื่น ๆ จะอายมาก ขาดความเชื่อมั่น

4. ท่านจะสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติร่วมห้องอย่างไร

สรุปโดยภาพรวม ต้องการพูดกับเพื่อน ๆ ชาวต่างชาติ และฝึกฝนกับเขาบางครั้งก็ให้เพื่อนแนะนำและพัฒนาตนเองต่อไป

5. หากท่านมีความกังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิดกับชาวต่างชาติอย่างไร

สรุปโดยภาพรวม มีความกังวลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอาจารย์ชาวต่างชาติ ที่มาสอนจะต้องเรียนรู้อีกเยอะ ทั้งด้าน ไวยากรณ์ คำศัพท์ ต่าง ๆ การแต่งประโยคต่าง ๆ ก็ต้องเรียนต่อไป

9. อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษา ความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ โดยภาพรวม การอภิปรายผลระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า ระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลหากสอบไม่ผ่านรายวิชาการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า นอกจากนี้ พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลระดับปานกลางเมื่อรู้ว่าตนเองไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์กำลังพูดภาษาอังกฤษ โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักขณา สริวัฒน์ ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจ ซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวการสอบ กลัวสอบตก ซึ่งความกลัวเหล่านี้จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ซึ่งอาจเกิดขึ้นก่อนหรือหลังสถานการณ์ที่บุคคลนั้นต้องประสบ อาจเกิดขึ้นได้จากสิ่งเร้าทั้งภายนอกและภายใน เช่น ค่านิยม ความเชื่อถือ และสภาพเศรษฐกิจ

2. การอภิปรายผลปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ การอภิปรายผลปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่

1) การสอบ ปัจจัยนี้เกิดจากสาเหตุหลายประการ เช่น กลัวการสอบซึ่งทำให้เกิดความไม่สบายใจ โดยสอดคล้องกับทฤษฎีของ แครชเชน (Krashen, 1995 : 75-76) ได้อธิบายว่า ผู้เรียนจะออกเสียงภาษาที่เรียนได้เมื่อผ่านกระบวนการเรียนรู้ ภาษานั้น ๆ โดยได้รับปัจจัยป้อนที่มีความหมายสามารถเข้าใจได้ และผู้เรียนต้องเรียนรู้ภาษา และพร้อมสอบโดยปราศจากการบังคับและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลักขณา สริวัฒน์ (2545 : 70) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นความรู้สึกชนิดหนึ่งที่ไม่สบายใจซึ่งจะออกมาในรูปของความกลัว (Fear) เช่น กลัวการสอบ กลัวสอบตก

2) ความตื่นเต้นเนื่องจากขาดการเตรียมตัว ต้องมีการเรียนรู้เพิ่มเติม เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจ เช่น การเรียนพิเศษเพิ่มเติมนอกห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Brown (1994 : 141-142) ได้จัดประเภท

ความวิตกกังวลออกเป็นสองประเภทต่างกัน ได้แก่ ความวิตกกังวลประเภทนี้จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้น เช่น กลัวจะเรียนได้ไม่ดี กลัวจะสอบตก ความกังวลใจประเภทนี้จะเป็นสิ่งผลักดันให้ผู้เรียนขยันขันแข็ง ซึ่งทำให้ผลการเรียนดีขึ้น และความวิตกกังวลทำให้ผลการเรียนเป็นไปในทางที่ไม่ดี

3) ความประหม่าขาดความมั่นใจจากการคาดการณ์ล่วงหน้า เช่น การคิดว่าตนเองจะไม่สามารถทำได้ หรือ จากปัจจัยภายนอก เช่น กลัวอาจารย์ หรือ อาจเกิดจากสิ่งแวดล้อม เช่น ในกรณีที่อยู่ปรีชากรงานหน้าชั้นเรียนแล้วเกิดอาการประหม่าจากสภาพแวดล้อมในห้องเรียนและจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประสาธ อิศรปริดา (2531 : 45) ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ว่า หมายถึง ความวุ่นวายใจที่เกิดขึ้นจากการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะมีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือจะมีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นแก่ตนความวิตกกังวลต่างจากความกลัวตรงที่ว่า ความวิตกกังวลเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจาก ความนึกคิดภายในตนเอง (Subjective Danger) ส่วนความกลัวเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งอื่นที่อยู่ภายนอก (Objective Danger)

อภิปรายผลทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) กับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์

ถ้าพิจารณาจากทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งกล่าวไว้ว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้ารวมทั้งลักษณะของบุคคลด้วยอันได้แก่ เป้าหมายและค่านิยมของตัวบุคคลนั้นซึ่งตีความได้ว่า ความวิตกกังวลอาจมีทั้งผลดีและผลเสีย ทฤษฎีของเยล ไม่ได้กำหนดในเรื่องของผลที่เกิดจากความวิตกกังวล แต่กล่าวถึงความวิตกกังวลจะมีผลต่อตัวเราอย่างไร ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้าและบุคลิกภาพของบุคคลนั้น ๆ ดังนั้น ความวิตกกังวลอาจจะมีทั้งผลดีหรือผลเสีย ทั้งนี้แล้วแต่วิธีการตอบสนองที่บุคคลใช้ เช่น การตอบสนองโดยหาวิธีการที่เหมาะสมและแก้ไขได้ถูกจุด ซึ่งจะช่วยพัฒนาบุคคลเกิดผลดีแก่ตัวบุคคลแต่ในทางตรงข้ามกัน ถ้าบุคคลยอมแพ้ต่อความวิตกกังวล เช่น คิดว่าหมดหนทางที่จะแก้ไขปัญหาหรือมีวิธีการแก้ไขปัญหาที่ไม่ตรงกับประเด็นสำคัญของปัญหาการตอบสนองดังกล่าวย่อมเป็นอันตรายหรือเกิดผลเสียต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพของบุคคลนั้น

เมื่อบุคคลที่มีความวิตกกังวลเป็นระยะเวลานาน โดยไม่สามารถหาวิธีการที่เหมาะสมเพื่อลดหรือขจัดความวิตกกังวลให้หมดไป บุคคลนั้นจะเกิดขบวนการทางจิตใจโดยหันไปใช้วิธีการที่ไม่ตรงกับความเป็นจริงเพื่อลดความตึงเครียดของจิตใจเรียกว่า การใช้กลวิธีในการป้องกันตนเอง (Defense Mechanism) ซึ่งแม้ว่าจะช่วยลดความวิตกกังวลไปได้บ้างแต่มีผลเสีย คือ ถ้าใช้มากจะทำให้บุคคลลืมนึกความเป็นจริงของโลก (Reality) หรือไม่เข้าใจตนตามความเป็นจริง (Actual self) มากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เป็นโรคจิตในระยะต่อมา

เมื่อพิจารณาถึงความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษากับทฤษฎีความวิตกกังวลของเยล (Yale Theory) ซึ่งสอดคล้องไปในทิศทางเดียวกันเพราะจากผลการวิจัย พบว่า มีความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก หลายด้าน เช่น ความวิตกกังวลในการสอบไม่ผ่านรายวิชา การพูดภาษาอังกฤษโดยไม่มีการเตรียมตัวมาล่วงหน้า หรือความรู้สึกประหม่าจนลืมสิ่งที่ตั้งใจจะพูด เป็นต้น เห็นได้ว่า ถ้านักศึกษาเลือกวิธีการตอบสนองเพื่อจะแก้ปัญหาคความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของตนเองสิ่งที่ควรปฏิบัติคือ การฝึกฝนทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษให้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีหลายวิธีที่สามารถเพิ่มทักษะในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้แก่

1. การฝึกพูดแล้วก็พูด เป็นวิธีง่าย ๆ เพื่อเพิ่มความมั่นใจในตัวเอง เพิ่มโอกาสทางการพูดโดยฝึกพูดบ่อย ๆ กับทุกคนเท่าที่คุณจะทำได้ อย่าอายที่จะพูดผิดยิ่งฝึกมากเท่าไรความมั่นใจในการพูดและความรู้ทางด้านศัพท์ความถูกต้องในการออกเสียงก็ยิ่งจะเพิ่มขึ้นด้วยเช่นกัน

2. ฟังข่าวและฟังเพลงภาษาอังกฤษ เพื่อฟังการออกเสียงของคำศัพท์แล้วคุณจะได้เรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นด้วย ยิ่งฟังมากยิ่งเรียนรู้มาก

3. ดูหนัง การดูหนังภาคภาษาอังกฤษแล้วพยายามใส่ใจคำศัพท์ใหม่ ๆ และออกเสียงตามพยายามเลียนแบบการพูดของดาราให้สนุกสนานและเพลิดเพลินไปพร้อมกับการชมภาพยนตร์

4. เกมสามารถช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้มีความสนใจในการเรียนภาษามากขึ้นและยังช่วยให้บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น ทำให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ข้อดีอีกอย่างคือ ช่วยให้ผู้เรียนลดความวิตกกังวลลง ทำให้สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น และทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ภาษา

3. สรุปผลการศึกษา สรุปผลการศึกษาวิจัยระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ ผลการวิเคราะห์ พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรก ดังนี้ นักศึกษาจะตื่นเต้นหากต้องพูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 รู้สึกประหม่าและสับสน เมื่อทำกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 เต็มใจถ้าต้องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมเป็นพิเศษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.65 สามารถสื่อสารกับเพื่อนต่างชาติร่วมห้องได้โดยไม่กังวลว่าจะพูดถูกหรือพูดผิด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และ ต้องนึกเป็นภาษาไทยก่อนทุกครั้ง เมื่อต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และนักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย 5 ลำดับแรกดังนี้ นักศึกษาจะไม่วิตกกังวลว่าจะพูดผิดเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.44 มีความมั่นใจเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 เกิดความวิตกกังวลและไม่มั่นใจทุกครั้งเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.42 รู้สึกสบายใจเมื่อได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับอาจารย์ชาวต่างชาติ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 และไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อแสดงความคิดเห็นอย่างไม่เป็นทางการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40

10. ข้อเสนอแนะ

1. ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในชั้นปีต่อไป

2. อาจารย์ควรจะช่วยให้นักเรียนเอาชนะความรู้สึกความวิตกกังวลและความกังวลและส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกว่าการประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการศึกษาความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษในปัจจัยอื่น

2. ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในกลุ่มเป้าหมายอื่น

11. เอกสารอ้างอิง

- จิตติพร ไชยรินคำ. (2549). การใช้กิจกรรมที่เน้นกลวิธีทางการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลของนักเรียนระดับกำลังพัฒนา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เจนจิรา ชัยปานและคณะ (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปี ที่ 4. ภาคนิพนธ์. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- ชนิดสิริ ศุภพมลิ. (2545). การพัฒนาความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้กิจกรรมกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เตือนใจ เฉลิมกิจ. (2545). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้หลักการใช้สมองเป็นฐาน ตามหลักการของอริค เจนเซน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นภา สุขประเสริฐ. (2549).ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลกาฬสินธุ์ อำเภอเมืองกาฬสินธุ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ (กศ.ม. จิตวิทยาการให้คำปรึกษา) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- นิตยา ้วยโรจนวงศ์. (2543). การศึกษาปัจจัยที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอุดมศึกษาศึกษาเฉพาะกรณี: นักศึกษาชั้นปีที่1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา ้วยโรจนวงศ์. (2543). การศึกษาปัจจัยที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอุดมศึกษา ศึกษาเฉพาะกรณี: นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏสวนดุสิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์ดุสิตบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุษบา สุวรรณโสภณ. (2539). การลดความวิตกกังวลของผู้เรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมที่เน้นจิตพิสัย. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

12. คำขอบคุณ

การวิจัยนี้ สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก พระมหาบุญศรี ภาณุวุฒโฒ, ผศ.ดร. ผู้ทรงคุณวุฒิและที่ปรึกษา ที่ได้กรุณาตรวจเนื้อหาของงานวิจัยนี้อย่างละเอียดและไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยจนได้งานวิจัยที่มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ขอขอบพระคุณอย่างสูง ผู้บริหารมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ได้สนับสนุนทุนวิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้ใหม่ ๆ และนำมาสู่การพัฒนาปรับปรุงการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยต่อไป ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ อาจารย์ และผู้บริหารคณะมนุษยศาสตร์ ทุกท่านที่อำนวยความสะดวกต่างตั้งแต่เริ่มต้นจนทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จ